

ledes de Jiffere, der ere ansatte ved Redningsvæsenet, ere lønnebe, men kun sige, at de jo have deres private Virksomhed ved Siden af, og tillige maa man huffe paa, at der jo ogsaa bliver givet Dufører og fligt til dem, saa man kan slet ikke paa nogen Maade sammenligne de Folk med Jærnbane-funktionærene.

Det forekommer mig, at det af Klogskabshensyn er fuldkommen rigtigt at give Generaldirektøren 10,000 Kr. og at give de kommitterede og Afdelingscheferne 6,000 Kr., ja, jeg vil endogaa sige, at det var klogere at give dem noget mere. Ser man saaledes hen til private Folk, Godsinspektører, Bygmestere, Bestyrere af Handelshuse el. lign., saa have de sandelig ganske anderledes Lønninger end dem, der her er Tale om. Jeg vil ikke bruge stærke Udtryk, da jeg i meget sympatiserer med det ærede Medlem, men jeg synes, at hans Anskuelser ere noget begrænsede i den Retning, her er Tale om. Jeg skal ikke komme ind paa at dømme om, hvorvidt Embedsmændene ere saa dygtige, som de kunne være, thi det kommer ikke denne Sag ved, men det er jo klart, at den Mand, der staa i Spidsen for en saa stor Anstalt som Jærnbanevæsenet, maa være godt lønnet, at det altid kan være muligt for Staten at sige: vi ville have de bedste Folk til de Pladser, saa at ikke det Tilfælde skulde indtræde, at andre skulde komme og tage de Folk fra Staten til deres Tjeneste, efterjov de maatte erkende, at de private Pladser vare bedre end Statens. Jeg skal ikke komme videre ind herpaa, men naar det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Knudsen) begyndte fra Nr. 11 og nedad, vilde jeg inarere begynde fra Nr. 11 og opad. Jeg tror, at det for Statsstyrelsen, særlig for Jærnbanevæsenet, ligesom for en almindelig Forretning, er egentlig det klogeste og det, der nytter noget, at lønne de højest Funktionærer rigeligt.

Jeg er i øvrigt glad over ved denne Lejlighed at kunne komme til, som jeg længe har villet, at udtale min Respekt for det virkelig flinke og dygtige Jærnbanepersonale, vi have. Kommer man fra Udlandet her til Danmark, maa enhver, der vil være rejsfærdig og sanddru, indrømme, at vi have et langt flinkere og dygtigere Personale end det, man træffer i Udlandet. Jeg skal nævne som Eksempel, at jeg, affet fra, at jeg naturligvis har givet Betaling, naar der er ydet mig ligefrem Hjælp, aldrig har givet Drillepenge paa de danske Jærnbaner, og jeg maa sige, at jeg ingen Sinde har mødt Udhøflighed eller noget, hvorover jeg har kunnet beklage mig. Der kunde, hvad jeg for øvrigt har omtalt

ved tidligere Lejligheder, være mange Ting, jeg kunde ønske forandrede ved vore danske Baner, idet jeg tror, at der i enkelte Henseender bruges for mange Penge, men det forekommer mig uberettiget at sige det med Hensyn til det, der her foreligger, og jeg nedlægger en bestemt Protest imod de Udtalelser fra det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Lunn), der gik i den Retning; her er jeg paa den samme Side som det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Knudsen).

Judenrigsministeren (Hørring): Efter de Udtalelser, der nu fra forskellige Sider ere fremskorte, har jeg ikke nogen stærk Opfordring til at komme nærmere ind paa den Opfattelse af det foreliggende Lovforslag, som det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Lunn) fremsatte. Det Forhold, som han drog til Felts imod, nemlig, at Forslag til Revision af Loven af 1892 om Statsbanedriftens Ordning allerede fremsattes for Rigsdagen i Mar, uagtet Loven indeholder Bestemmelse om, at Loven skulde forelægges den i 1897 sammentrædende Rigsdag til Revision, forekommer mig at være et Spørgsmaal af ganske overmaade ringe Betydning i og for sig. Hvis Forholdet var det, at det høje Ting og Rigsdagen i sin Helhed sagde: Nej, vi mangle Erfaring endnu til at kunne revidere Loven, og vi maa derfor vente et Aar, thi saa ville vi staa med større Erfaring over for Spørgsmaalet om disse Lønningsforhold og hvad Loven ellers indeholder — saa var det en anden Sag; men vi kunne være ganske enige om, at vi kunne lige saa godt revidere den i Mar som næste Mar. For Resten fastholder jeg, at jeg har fuld Høje til at fremkomme med dette Revisionsforslag allerede i Mar, efter hvad der er passeret paa Rigsdagen forrige Mar, ikke alene i de Udtalelser, som min afdøde Formand har fremsat, men ogsaa i de Udtalelser, der kom fra anden Side i Rigsdagen.

Jeg skal saa over for det ærede Medlems Udtalelser minde om, at det, som foreligger her, er en Revision af de gældende Lønningsbestemmelser, men ogsaa kun en Revision. Loven af 1892 er vedtagen af Rigsdagen, og derved ere de Lønninger, som denne Lov fastsætter, fastslaaede fra Rigsdagens og Regeringens Side som passende, og saa kan det jo ikke nytte noget nu at tage hele det store Spørgsmaal op igen, om virkelig disse Lønninger ere passende eller ej, og om de staa i Forhold til, hvad en privat Arbejder tjener ude i Landet, eller hvad andre Statsfunktionærer oppebære. Det Spørgsmaal maa vi lade fare. Denne Lov er som sagt en Gang anerkendt saaledes